

тамъ Българитѣ. И туй не може да бѣде инакъ; но хронологіята на тѣзи преврати тѣй ѣ тъмна и заплетена, щото едвамъ съ голѣмъ трудъ чловѣкъ може да са препѣхне прѣзъ нейнитѣ примкы. »

Во времето на Константина V-го, майка му Ирина, която управляше имперіята, съ испращаньето на воеводата Ставракія въ Гърція (783) подкопа, тѣй да речемъ, славенската сила въ страната. Ставракіѣй зель и наложилъ данѣкъ първънъ на Славенитѣ, които живѣяхъ около Солунъ, сетнѣ заминѣхъ въ Пелопонезъ, отдѣто изведе много робы, излѣзе съ богата плѣчка, и за този походъ са прие съ тържество въ Византія. Пелопонезскитѣ Славены са възбунтувахъ, като не искахъ да останѣтъ подъ властѣта Византійска, и отидохъ та обсадихъ *Патрасъ*, но като не можихъ да успѣѣтъ въ нищо, принудены бѣхъ да са смириѣтъ и да имъ плащатъ данѣкъ. Сичкитѣ подирни работы на Гърція приличахъ повече на възбунтованны между покорителитѣ, нежели на волны, свободны хѣра. Едни отъ тѣхъ, свр. въ горня Македонія и Албанія, покори-хъ са отъ Българитѣ и слугувахъ имъ срѣщу Византійцитѣ; а други ако и да са подигахъ срѣщу послѣднитѣ, то бѣ само изъ желаніе да са освободѣтъ отъ тѣхната тѣжка власть. Тѣй во времето на Теофана и сына му Михаила (829—842), Пелопонезскитѣ Славены са усмирихъ, като са и надвихъ отъ воеводата Теоктиста; само Езерцитѣ и Миленгитѣ са полвовахъ ѣще съ нѣкоя свобода, като плащахъ пакъ нѣкакъвъ данѣкъ на Византійцитѣ.

Найподиръ, во времето на Константина *Порфирогенета* и Романа *Лакапена* (919—945), Е-